

Dame Daphne du Maurier

«A veces sucede así en la vida: cuando son los caballos los que han trabajado, es el cochero el que recibe la propina».

Punto de vista

Reflexions sobre recuperació, el moment de tocar de peus a terra

A Catalunya, el salari mitjà d'un enginyer o enginyera és un 20% inferior al de França, o un 33% menys que a Alemanya

És el moment d'adoptar una forta cultura on fer recerca, innovar i desplegar tecnologia estigui prestigiat i reconegut

Fins ara, ens ha caigut a sobre una pandèmia, si escoltem els «tam-tam» d'analistes, economistes, experts de tota mena, ara ens caurà a sobre el «mannà», caldrà, doncs, aprofitar-ho.

La Unió Europea ha decidit com afrontar la recuperació dels efectes de la pandèmia i tant el Marc Financer Pluriannual 2021-2027 com el Pla Europeu de Recuperació (Next Generation EU) van directament dirigits a recuperar i transformar l'economia, reforçar el mercat únic, i impulsar la doble transició ecològica i digital.

Les grans corporacions, institucions, empreses, etc., han començat ràpidament a moure fitxa i anunciar grans projectes en tots els àmbits.

Raul Blanco, secretari general del Ministeri d'Indústria, ens va parlar recentment que d'acord amb els plans establerts des d'Europa arribaran 60.000 milions d'euros en subvencions fins al 2023, i posteriorment també disposarem de crèdits fins a 80.000 milions d'euros fins al 2027.

Hem de recordar que hi ha tres requisits imprescindibles per tirar aquest futur endavant: la neutralitat política, per una distribució justa dels fons europeus; la neutralitat tecnològica, necessitem polítics amb una àmplia formació tecnològica, financera i empresarial, no serveix qualsevol tecnologia a qualsevol preu; i, per últim, estabilitat política sense dubtes, sense amenaces, amb fermesa, prioritant les necessitats del país.

Tots els projectes que optaran a aquests ajuts tenen un alt component tecnològic: la digitalització de les empreses, l'im-

puls a l'energia verda, la indústria 4.0, l'aposta per l'economia circular i la recuperació de materials. Europa ens indica que situar de nou la indústria al centre de la recuperació econòmica assegurarà resiliència i progrés al conjunt de la societat. Està molt clar que Europa serà industrial o no serà.

Centrant-nos en Tarragona, tenim el 25% de la indústria química espanyola i el 50% de la catalana. La majoria de plantes ja tenen entre quaranta i cinquanta anys i la descarbonització està esperant. Des d'AEQT, s'està fent un excel·lent treball continu. S'ha creat la plataforma tecnològica H2 Green Valley, liderada per la URV (amb Eurecat, ICIQ, Enginyers Industrials, etc.), que proporciona el talent i la innovació necessaris.

Ja hi ha, doncs, una aposta concreta al territori, fonamentada i ben posicionada en la utilització de l'hidrogen verd (que per cert ja el podem trobar de tots colors, gris, blau, verd, turquesa...). Però... (sempre hi ha una adversativa) les grans decisions es prenen a Alemanya, Madrid, Amèrica,

massa lluny! Tenim, segons promet Europa, el finançament, tenim els projectes i el talent, això vol dir que també necessitem els professionals.

I aquest és -desgraciadament- un tema estructural al nostre país: hi ha un baix reconeixement de la societat als professionals. No podem seguir exportant talent.

A Catalunya, el salari mitjà d'un enginyer o enginyera és un 20% inferior al de França, o un 33% menys que a Alemanya, segons les dades que vam recollir a la primera edició de l'Observatori de l'Enginyeria a Catalunya.

Malauradament, aquestes xifres no s'estan corregint. Cal aturar aquesta tendència. No ens podem permetre el luxe de seguir sent un país *low cost*, com afirmava en un article de fa uns mesos l'enginyer i escriptor Xavier Roig.

És el moment d'adoptar una forta cultura on fer recerca, innovar i desplegar tecnologia estigui prestigiat i reconegut, encoratjant els nostres joves -nois i noies- a ser part i a contribuir des d'aquí a un millor futur. Ens ho devem. Els ho devem.

Al margen

Ella baila sola

La única forma de convertir este drama surrealista que vivimos en una comedia musical va a ser mover el esqueleto en la cocina, el baño o la parada del bus

Ayer mis vecinos me pillaron bailando en la calle. Bueno, en la parada del autobús, para ser exactos. Ellos iban a coger el 2, yo el 9. Ellos, de abrigo y bufanda, se aproximaron a paso digno y sosegado, como las personas de bien que son; yo, de auriculares y Spotify, daba vueltas debajo de la marquesina al ritmo de Depeche Mode, como la loca de los peines que soy. Pero es que estoy que me bailo encima. Que se me van los pies. Que mis tenis se han convertido en las zapatillas mágicas. Que es escuchar cuatro compases y salirme el reflejo condicionado, a lo perra de Pávlov. Que el otro día me pillé moviendo el pandero al compás de un reguetón infumable que sonó en la radio con diurnidad y alevosía. Que no entro en el Bershka porque me dan ganas de pedirle un cubata a la dependienta. Y porque lo único que me caben son los bolsos, que también.

Una, que siempre ha sido exquisita con las músicas que se echaba al cuerpo, que elegía los bares según lo que sonara en ellos y que se quedaba de pies cruzados cuando al dj le daba por el electrolatino, ha empezado a desmelenarse con cualquier cosa, que oye, mi cuerpo pide salsa y que lo mismo me da una remezcla atómica que un baile regional de Orejilla del Sordete que la melodía del móvil que los grandes éxitos remasterizados de Agustín Pantoja. Ahora me metería a bailar hasta en un garito donde se celebrara una despedida de soltera a pegarme culazos sororos con las hermanas; lo que sea en tal de darle a 'marcha al body', que dicen las clásicas. Al final, la única forma de convertir este drama surrealista que vivimos en una comedia musical va a ser mover el esqueleto en la cocina, en el baño o en la parada del autobús. Aunque sea sola. Y a mucha honra.

ROSA PALO
Periodista

FERNANDO TORRES
President del Col·legi d'Enginyers Industrials de Tarragona